

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 667/24
1.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Кто број 402/20 од 21.2.2024. године и жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Мршовић Милоша, изјављених против пресуде Вишег суда у Београду К број 633/23 од 13.2.2024. године, у седници већа одржаној у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Мршовић Милоша и браниоца окривљеног ББ, адвоката Далибора Катанчевића, те одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 1.7.2024. године, донео је, следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића, па се пресуда Вишег суда у Београду К број 633/23 од 13.02.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К број 633/23 од 13.02.2024. године, окривљени АА је, ставом првим изреке пресуде оглашен кривим, због извршења једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, те осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 3 (три) месеца, а изречена му је и мера безбедности одузимања предмета и то: 1,13 грама опојне дроге хероин са кофеином и парацетамолом, с тим што је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка. Ставом другим изреке исте пресуде, окривљени ББ је,

на основу одредби члана 423 тачка 2 ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривичног дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33 КЗ, те је одлучено да трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде благовремено жалбе су изјавили:

-у ставу првом изреке пресуде којим је окривљени АА, оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Мршовић из свих законском предвиђених разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду, отвори претрес, преиначи пресуду и окривљеног АА огласи кривим, због извршења кривичног дела из члана 247 КЗ и осуди га на блажу казну, или евентуално га ослободи од оптужбе;

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због погрешно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду, укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање у ослобађајућем делу, или пресуду преиначи и окривљеном АА изрекне казну затвора у дужем трајању.

Одговор на жалбу јавног тужиоца је поднео бранилац окривљеног ББ, адвокат Далибор Катанчевић у ком је оспорио наводе изјављене жалбе и предложио суду да исту одбије, као неосновану.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж број 700/24 од 13.6.2024. године, изнео предлог да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца и донесе одлуку у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби, а да одбије, као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа на којој је размотрио списе заједно са ожалбеном пресудом и изјављеним жалбама, пресуду испитао у смислу одредбе из члана 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама па је по оцени жалбених навода и предлога нашао:

-жалбе су неосноване.

Према налажењу овог суда неосновано се у жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића, те у жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, износи теза о томе да је ожалбена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је по наводима ових жалби њена изрека контрадикторна сама себи, као и разлозима пресуде, будући да је пресуда према налажењу овог суда, како у изреци тако и у образложењу и то како у осуђујућем тако и у ослобађајућем делу правилна и на закону заснована, не садржи нејасноће и противречности, а првостепени суд је о свим чињеницама важним за доношење правилне и на закону засноване одлуке дао јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића се пресуда спори наводима о томе, да је суд изреком пресуде утврдио да је окривљени АА у време, на месту и на начин утврђен изреком, након што је претходно договорена купопродајна опојне друге с једним лицем за сада неутврђеног идентитета, ПВМ возилом, којим је управљао окривљени ББ и у коме се на месту сувозача налазио окривљени АА, дошао до наведене адресе, паркирали возило, након чега је лице за сада неутврђеног идентитета пришло возилу са сувозачеве стране и кроз отворен прозор од окривљеног АА преузело опојну дрогу у пресуди наведеној колични, за износ од 4.500,00 динара, колико је платило окривљеном АА. Надаље, на страни 18. побијане пресуде, првостепени суд наводи да је опојна дрога продата лицу за сада неутврђеног идентитета јер је изрека пресуде извршни наслов, па би навођењем имена и презимена тог лица суд практично прејудииирао кривицу, а заправо је реч о ВВ. Дакле, у жалби је истакнуто да је нејасан став ожалбене пресуде да је изостављањем имена окривљеног ВВ, који се спомиње у више наврата у пресуди, чак суд и користи његове исказе у образложењу, означен у изреци као лице за сада неутврђеног идентитета, а нарочито да су нејасни наводи да на овај начин суд штити презумцију невиности окривљеног АА.

Међутим, ови жалбени наводи су оцењени без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривичноправној ствари. Ово због тога, што је првостепени суд изреком пресуде утврдио да је лице за сада правноснажно неутврђеног идентитета пришло возилу у коме су се налазили окривљени АА и окривљени ББ, и кроз отворен прозор од окривљеног АА, преузело опојну дрогу у колични од 2,12 грама хероина у смеши са кофеином и парацетамолом, за износ од 4.500,00 динара, колико је платио окривљеном АА. Дакле, најпре изреком пресуде суд није утврдио да је предметно кривичноправне радње извршило лице неутврђеног идентитета већ да је реч о лицу чији идентитет није правноснажно утврђен, а што је и према налажењу овог суда у изреци пресуде правилно прецизирано будући да кривични поступак против окривљеног ВВ није правноснажно окончан, па су његове радње које су у предметном поступку утврђиване само у делу и обиму којим су проверавани наводи оптужбе и одбране окривљених АА и окривљеног ББ, и правилно нису изреком ожалбене пресуде утврђене као радње окривљеног ВВ јер би тиме, као што је правилно изреком ожалбене пресуде и утврђено, била повређена презумција невиности окривљеног ВВ.

У жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића, се надаље истиче да је оцена доказа наведена на странама од 16. до 19. побијане пресуде, односно утврђено чињенично стање које се односи на окривљеног АА, у конкретном случају, засновано искључиво на исказу окривљеног ВВ, који је овај окривљени дао у Вишем јавном тужилаштву у Београду. Међутим, у жалби се понавља навод из првостепеног поступка да је записник о саслушању окривљеног незаконит доказ будући да је, у истом констатовано да је окривљени ВВ ухапшен, односно осумњичен, па како је реч о лицу које је лишено слободе и доведено код тужиоца, без обзира на то што се терети због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, он је према ставу жалбе, сходно одредби члана 74 став 1 тачка 3 ЗКП, морао имати браниоца јер је ово одредбом члана, прописана обавезна одбрана лицу које је задржано.

Међутим, и ови жалбени наводи су оцењени као неосновани. Најпре, првостепени суд је и према налажењу овог суда правилно одбио доказни предлог

одбране да се из списка издвоји записник о саслушању оптуженог ВВ из истраге, правилно закључујући да је реч о доказу који је у свему законит и не постоји ниједан разлог да буде издвојен из списка као незаконит. Наиме, увидом у спис Вишег јавног тужилаштва у Београду Кти.бр. 369/18, ово веће Апелационог суда у Београду је утврдило да се у њему налази решење о задржавању у року од 48 сати АА и ББ, а да решења о задржавању окривљеног ВВ, супротно жалбеним наводима браниоца - у спису нема. Записнички је констатовано да је окривљени након узимања личних података поучен и упозорен о свим својим правима, међу којима је и право да ангажује браниоца. Изричито је позван да се изјасни о томе да ли ће узети браниоца по свом избору, а окривљени је изјавио да не жели да узме браниоца и да ће своју одбрану изнети сам. Како је окривљени затим обавештен о делу које му се ставља на терет и разлозима хапшења, а наиме да се терети због извршења неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ, у време, на месту и на начин који му је предочен, окривљени је позван да изнесе своју одбрану ако то жели, те је у неометаном излагању изјавио оно што је записнички констатовано и што је окривљени својим потписом на записнику и потврдио. Дакле, како из доказа у списима произлази да окривљени ВВ није задржан како је то у жалби браниоца окривљеног АА истакнуто, а терети се због извршења кривичног дела за које је запређена новчана казна или затвор до три године, дакле да је у конкретном случају реч о скраћеном поступку, због чега императивним одредбама ЗКП није предвиђена обавезна одбрана, односно у конкретном случају није било ниједног разлога прописаног одредбом члана 74 КЗ да окривљени мора имати браниоца, због чега и према налажењу овог суда цитирани жалбени наводи браниоца окривљеног нису основани и њима је правилност и законитост пресуде неосновано оспорена.

Стоји чињеница да је поменути записник сачињен на типском формулару, те да је у њему наведено да је "осумњичени ухапшени" позван да се изјасни о томе да ли ће имати браниоца, да "осумњичени ухапшени" наводи да не захтева да о његовом хапшењу буде обавештен члан његове породице или њему друго лице, те да "ухапшени" изјављује да не жели да узме браниоца и да ће своју одбрану изнети сам, али, према налажењу овог суда, ове чињенице не указују на постојање разлога који су у жалби браниоца окривљеног истакнути који би чинили обавезну одбрану од стране браниоца окривљеног нужном, будући да је реч о "шаблону", односно типском записнику, и у коме се затим попуњавају празна места текстом који је у конкретном случају тужилац из казивања окривљеног дознао, па начињени пропуст не указује на другачију садржину записника, односно код чињенице да из доказа у списима следи да не постоји решење о задржавању окривљеног ВВ у полицији, то се због начињеног пропуста супротно не може тврдити.

Надаље, неосновано се жалбом овог браниоца истиче да је наводом са стране 16. образложења пресуде, о томе да је суд прихватио у целости исказ окривљеног ВВ дат пред тужилаштвом, у делу где је навео да је из предметног возила увек куповао дрогу, те да се у том возилу мењају момци од којих дрогу купује, као и критичног дана, што излази из оквира оптужења, а овај период се не наводи ни у изреци пресуде, заправо прекорачена оптужба у предметној кривично-правној ствари. Наиме, првостепени суд је правилно оценио исказе окривљеног ВВ, који се у неометаном излагању изјашњавао о кривично-правним радњама за које се терети, па је правилно овај исказ прихватио као доказ у кривичном поступку, а супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног,

изреком пресуде првостепени суд није утврђивао чињенице које су изван граница постављених оптужбом, при чему образложењем пресуде оптужба не може бити прекорачена, већ само изреком.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Мршовића, о томе да је суд из списка издвојио два записника о препознавању од 18.07.2018. године, из разлога што су полицијски службеници који су лишили слободе окривљене били у врсти за препознавање, али је погрешно што и друге доказе које је прибавила полиција по предлогу одбране није издвојио из списка као незаконите доказе, како због начина на који су прибављени, тако и због чињенице да се не може прихватити да је исти полицијски службеник који стоји поред окривљених на линији за препознавање, друге доказе прибављају законито. Посебно је напоменуто да у записнику о прегледу превозног средства од 18.07.2018. године није наведено место где је прегледано возило, а да су потврде о привремено одузетим предметима сачињене дан након лишења слободе. Такође, код све тројице окривљених су пронађени предмети извршења кривичног дела у цепу, из чега следи да је спровођена доказна радња претресања, а не прегледа.

И ови жалбени наводи су оцењени као без утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари. Наиме, првостепени суд је правилно издвојио из списка као незаконите доказе два записника о препознавању, и то онај који се односи на окривљеног ББ, тако и онај који се односи на окривљеног АА, а које је учињено од стране грађанина ВВ, али чињеницом да постоје пропусти у процедури, односно, начину прибављања предметних записника о препознавању од стране полиције, због чега су ови докази издвојени из списка, не значи да су и све друге доказне радње које су прибавили полицајци по систему “плодова отровног дрвета” незаконити докази јер за такве тврдње одбране суду нису пружени било какви докази. Првостепени суд је по налажењу овог суда правилно прихватио друге писане доказе односно записник о прегледу превозног средства МУП РС, Дирекција полиције, Управа за Град Београд, Управа криминалистичке полиције Четврто одељење од 18.07.2018. године, записник о прегледу лица АА, ББ и ВВ, те је правилно закључио да из ових доказа следи да су личним прегледом именованих лица, полицајци пронашли предмете који су од окривљених касније потврдама о привремено одузетим предметима правилно и одузети, па цитирани наводи жалбе нису имали утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари. Ово посебно код чињенице да су према ставу овог суда сходно одредби члана 159 ЗКП у конкретном случају постојали и услови за претресање лица без наредбе суда за претресање будући да из доказа у списима следи да је у конкретном случају постојала сумња да ће окривљени сакрити или уништити предмете које треба од њих одузети као доказ у поступку.

Како је изреком пресуде утврђено да је окривљени АА критичном приликом поступао у стању смањене урачунљивости али не и битно јер то произилази из доказа изведених на главном претресу које је првостепени суд правилно ценио и правилно прихватио и то налаз и мишљење судског вештака др Бранка Мандића са усменим образложењем са главног претреса од 18.05.2022. године, како је то и наведено у образложењу пресуде, то је првостепени суд правилно на страни 19. пасус други образложења пресуде образлажући субјективне елементе кривичног дела односно психички однос окривљеног АА навео да је окривљени кривично дело извршио у

стању смањене урачунљивости али не и битно јер се судски вештак Бранко Мандић у вештачењу изјаснио да су могућности окривљеног да схвати значај свога дела и управља својим поступцима били смањени, али не и битно, а другачији наводи жалбе браниоца окривљеног нису имали утицаја на одлучивање овог суда.

Испитујући пресуду у делу одлуке о казни која је изречена окривљеном АА која се са једне спори жалбеним наводима браниоца окривљеног о томе да је суд окривљеног строго казнио, те са друге стране жалбени наводима јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду да је суд недовољан значај дао отежавајућим околностима на страни окривљеног АА, што је узроковало сувише благу казну, Апелациони суд у Београду налази да је пресуда у делу одлуке о кривичној санкцији правилна и на закону заснована. Наиме, приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА првостепени суд је правилно утврдио и адекватан значај дао свим чињеницама из члана 54 КЗ који утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена, па је правилно као олакшавајућу околност на страни окривљеног ценио да је од времена извршења кривичног дела до доношења одлуке протекао дужи временски период на који окривљени није утицао, те је даље ценећи степен кривице, јачину повреде и угрожавања заштићеног добра правилно закључио да ће се казном затвора у трајању од 3 године и 3 месеца у коју је урачунато и време проведено на задржавању и у притвору постићи сврха кажњавања изрицањем кривичне санкције предвиђене одредбом члана 4 и 42 КЗ, односно да ће се довољно утицати на окривљеног АА да убудуће не врши оваква и слична кривична дела.

Како је кривична санкција одмерена окривљеном АА како према врсти, тако и према висини адекватна како тежини извршеног кривичног дела тако и личности окривљеног као извршиоца, то другачији жалбени наводи нису били од утицаја на одлучивање овог суда.

Надаље, испитујући пресуду у ослобађајућем делу односно делу који се односи на окривљеног ББ, Апелациони суд у Београду налази да се правилност и законитост пресуде и у овом делу неосновано спори жалбом јавног тужиоца. Наиме, у жалби је наведено да је нелогично да је окривљени ББ несвесно први пут сео за волан аутомобила њему непознатог власника, који аутомобил се према доказима у списима редовно користи за дистрибуцију наркотика, те да је неживотно у склопу изведених доказа да је лице које је окривљени ББ наивно одлучио да повезе у град био управо окривљени АА који му је дао да управља аутомобилом који није у његовом власништву и који све време успешно прикрива чињеницу да у аутомобилу држи опојну дрогу већ и на неутврђен начин успева у томе да његова телефонска комуникација у вези са продајом опојне дроге као и неспорна примопредаја опојне дроге и новца у најстрожем центру града, остане непримећена од стране ББ.

Цитирани наводи жалбе јавног тужиоца представљају поновљене наводе из првостепеног поступка који су према ставу овог суда већ били предмет правилне оцене првостепеног суда. Наиме, према налажењу овог суда правилно је првостепени суд закључио да је у току предметног кривичног поступка несумњиво утврђено да је окривљени ББ управљао путничким моторним возилом марке “Ходна Сивик” у коме се на месту сувозача налазио окривљени АА, да су заједно дошли до наведене адресе,

паркирали возило, али да осим ових чињеница тужилаштво ни једним доказом није доказало да је окривљени ББ учествовао у радњи извршења кривичног дела заједно са окривљеним АА нити да је остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринео извршењу кривичног дела због чега је у односу на овог окривљеног правилно на основу одредбе члана 423 тачка 3 ЗКП донета ослобађајућа пресуда.

Првостепени суд је према налажењу овог суда правилно прихватио одбрану окривљеног ББ и окривљеног АА из којих следи да окривљени ББ није био упознат са продајом опојне дроге окривљеном ВВ будући да из одбране окривљеног ББ следи да се никада није чуо са окривљеним ВВ, да није имао његов број телефона, да се ни са ким предметног дана није договарао за куповину дроге, нити је знао да окривљени АА код себе опојну дрогу има, нити је знао да се она налази испод седишта сувозача јер никада раније није управљао предметним возилом у коме је ухапшен. Из одбране окривљеног АА следи да окривљени ББ ништа није знао о опојној дроги, да је он ББ рекао да га повезе, да ББ из телефонског разговора није могао да схвати да ће ВВ дати дрогу и да је у конкретном случају само возио. Окривљени ББ је имао дозволу и зато је он возио предметни аутомобил јер окривљени АА није имао возачку дозволу. ББ никада пре није позајмио возило и зна га цео живот, 20 година, а ББ није знао ни да се окривљени АА дрогира, а камо ли да ће предати опојну дрогу ВВ.

Следом свега реченог према налажењу овог суда првостепени суд је правилном и свестраном оценом свих изведених доказа правилно и потпуно утврдио чињенично стање, а другачијим жалбеним наводима јавног тужиоца се правилност и законитост пресуде неосновано следи.

Следом свега реченог Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 457 ЗКП.

Записничар - виши саветник
Јелена Каличанин Војновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић, с.р.